

EGYPTILÄINEN VIHKimYS JA KRISTUKSEN TYÖN VAIKUTUS

Pekka Ervastian esitelmä 23.1.1927

„Egyptiläinen vihkimys ja mitä Kristuksen työ on saanut aikaan“ on ilmoitettu tämänpäiväisen esitelmän aiheeksi ja niin kuin nimestä jo näkyy, tämä esitelmä liittyy aivan välittömästi niihin esitelmiin, joita viime aikoina on pidetty. Mehän olemme nähneet näissä esitelmissä, kuinka paljon työtä ihmishengellä on ollut, kuinka me ihmiset olemme saaneet paljon ponnistaa ja kokea ja tehdä työtä, ennen kuin olemme saavuttaneet tämänkään kehitystason, mikä meillä nyt on. Nehän ovat sekä kiintoisia että vaikeatajuisia asioita, sillä me hyvin mielellämme näkisimme, että kaikkia asioita voitaisiin helposti ymmärtää, ja meidän mieleemme voi kuvastaa tuommoinen vanha lause: „Totuus on hyvin yksinkertainen“. Ja niinhän se on, mutta jos tarkastamme luontoa ja elämää, niin huomaamme, että totuuden ilmeneminen ja elämä itsessään ei ole niin yksinkertainen. Voi olla hyvin vaikea päästä elämän lakien ymmärtämiseen.

Joku voi ajatella, että nämä esitelmät eivät ole olleet harrastunneellisia, eivät ole olleet jumalallisen hengen elähdyttämiä, vaan sangen inhimillisiä, kuten eräs kuulija sanoi minulle, että „on aivan kuin ihmishenki tutkisi jotain asiaa eikä Jumalan henki olisi mukana“. Niin on voinut tuntua, mutta täytyy niinkin joskus olla. Jos me tutkimme ulkonaista luontoa, esimerkiksi kasvin kehitystä ja sen syntyä, niin meidän tutkimuksemme on tieteellinen, ja jos emme tahdo olla ylimalkaisia, emme halveksi niin pientä asiaa, kuin kasvin kehitystä, silloin me tutkimme sitä koko järjellämme, mutta silti me voimme olla täynnä Jumalaa, kun ihailemme hänen neronsa tuotteita ja tutkimme hänen käsiensä töitä. Sentähden meidän ei pidä ajatuksissamme halveksia vaikeatajuisia asioita, eikä odottaa, että se mikä Jumalan on, se on aivan yksinkertaista.

Päinvastoin Jumala tahtoo, että ponnistamme ajatustamme, että kehitymme älyllisesti. Meidän täytyy ponnistaa järkeämme, että ymmärtäisimme totuuden sen moninaisuudessa. Nämäkin esitelmät saattavat olla tärkeitä ja ovat tärkeitä niille, jotka todella etsivät totuutta.

Mehän olemme nyt nähneet, kuinka ihmisen tajunta on vähitellen kehittynyt, kuinka se on kehittynyt juuri sillä tavalla, että se on enemmän ja enemmän laskeutunut aineeseen. Ja koska meillä on semmoinen laki olemassa elämässä, että myöhemmin aina toistuu lyhyessä muodossa, mitä ennen on koettu, niin me saamme hyvän kuvan tajunnalliselta kannalta katsoen, jos katsomme niitä tajunnan ilmiöitä, jotka ovat nyt meille tuttuja. Jos katsomme sitä seikkaa, että olemme päivällä hereillä ja yöllä nukumme ja katsomme niitä eri tajunnan tiloja, mitä meillä yöllä on, niin huomaamme, että nämä eri tilat olemme vähitellen saaneet. Nyt meillä on se tila, mitä nimitämme päivä tietoisuudeksi, ja kun panemme yöllä levolle, silloin meidän tajuntamme siirtyy unitilaan, joka on joko unennäköä tai unetonta unta. Ja kaikki meidän tieteelliset tutkijamme vakuuttavat, että kun meidän tajuntamme on lähellä päivä tajuntaa, silloin se on unennäköä ja voi olla hyvin sotkuista unennäköä, mutta mitä enemmän meidän tajuntamme poistuu tästä päivä tajunnasta, sitä unettomampi on uni ja on se myös kaikista virkistävin uni.

Päivätajuntaa lähin tila on enemmän sotkuinen, sen takana on loogillinen uni ja sen takana uneton uni, joka on taivaallista ja virkistävä. Ja nämä tilat olemme saavuttaneet hyvin pitkän kehityksen aikana. En nyt puhu ensimmäisestä ja toisesta juurirodusta, silloin emme inhimillisinä olentoina olleet mukana, vaikka henkemme vaikutti kyllä. Mutta kun katselemme kolmatta juurirotua, silloin huomaamme, kuinka meidän tilamme Lemurian alkupuoliskolla ennen syntiinlankeemusta oli päivällä unetonta unta. Ja miksi se oli unetonta, miksi voisimme nimittää sitä niin? Sentähden, että meidän oma minätajuntamme oli aivan lapsellisen heikko kuin lepattava liekki. Uni oli silti näkemistä ja tajuamista,

me tajusimme korkeita jumalia, korkeita olentoja sillä meidän sielullinen tilamme oli taivaassa. Sentähden sanotaan kaikissa uskonnoissa, että ihmiskunta eli alussa paratiisitilassa, joka merkitsee, että meidän tajuntamme oli taivaassa. Ja se on siinä nykyäänkin, jos osaamme uppoutua unettomaan uneen, joka on käytännössä harvinaista.

Mutta yöllä taas, kun Lemurialla nukuimme, vedimme pois tajuntamme fyysillisestä ruumiista, niin silloin jouduimme korkeampaan tajunnantilaan, jota voimme sanoa ekstaasiksi. Mutta se oli kovin hämärä ja epämääräinen. Kun sitten tapahtui syntiinlankeemus ja me ihmiset saimme fyysillisen ruumiin, sen tapaisen kuin tämä nykyinen, silloin meidän tajunnantilamme taas muuttui. Se laskeutui enemmän aineeseen ja me jouduimme päivätajunnassamme semmoiseen tilaan, jota nimitämme nyt unennäöksi. Ja ainoastaan nukkuessamme pääsimme taivaaseen jumalallisten olentojen yhteyteen. Tätä aikaa kesti Lemurian keskiväliltä Atlantiksen keskivälille, jolloin meidän silmämme olivat jo niin kehittyneet, että aloimme nähdä fyysillisesti. Kun me näimme unta päivällä, niin se merkitsee, että me kyllä näimme tätä fyysillistä maailmaa, mutta unikuvien muodossa. Vasta Atlantiksen loppupuolella me rupesimme näkemään tätä maailmaa selvemmin ja selvemmin. Sitä on jatkunut tähän viidenteen juurirotuun saakka.

Tässä viidennessä juurirodussa olemme menneet yhä syvemmälle aineeseen aina neljänteen alarotuun saakka, siis intialaiseen, iranilaiseen ja kelttiläiseen rotuun saakka. Nyt olemme viidennessä alarodussa, teutonilaisessa, ja näkyväinen maailma on tullut meille selemmäksi ja selemmäksi. Yöllä taas siirrymme siihen tilaan, joka meillä oli edellisessä kehityskaudessa päivällä.

Kun nyt kohdistamme huomiomme ns. esoterisen, okkultiseen kehitykseen, vihkimyksen tiellä kulkemiseen, niin huomaamme, kuten jo ennen olemme huomauttaneet, että tämä okkultinen kehitys on erikoisesti yhteydessä ns. eetteriruumiin

kanssa. Sitähän koetimme viime kerralla selittää ja minä vielä muutamalla sanalla valaisen tätä seikkaa, jotta se tulisi selväksi. Sillä mikä on kysymyksessä, kun puhutaan okkultisesta itsekasvatuksesta? Kysymyksessä on silloin kehityksen jouduttaminen, nopeampi kehittyminen kuin mitä elämä jokapäiväisessä muodossaan meitä kehittäisi. Sentähden on olemassa vihkimyksen tie, että itse auttaisimme luontoa, ettemme jättäisi kaikkea luonnon huostaan, kuten eläimet. Me ihmiset olemme semmoisia olentoja, että me voimme itse auttaa luontoa, elämää, koska _____ ja tunne, me voimme tulla Jumalan työtovereiksi, kanssatyöntekijöksi. Tämähän on yleinen piirre maailmassa. Ja suuresti katsoen, kun jollakin tähdellä tahdotaan kehitystä jouduttaa, tulee sinne auttajia muualta. Meidän yhteiskuntamme on järjestetty niin, että koetamme kehittää itseämme järjestämällä kouluja ym. Emme elä enää metsäläisinä. Sentähden ei ole turhaa, kun Valkoisen Veljeskunnan lähettiläät koettavat herättää ihmisiä itse pyrkimään, se ei ole luonnotonta, vaan päinvastoin. Juuri sentähden, että pyrkiminen ja itsemme kehittäminen on meille luonnollista ihmisinä, on sitä tehty siitä saakka, kun toisilta tähdiltä tulivat ensimmäiset auttajat tänne.

Näin ollen meidän täytyy kysyä: mitä on tuo ihmisen kehityksen jouduttaminen? Sehän on sitä, että tulemme tietoisiksi niistä asioista, jotka ovat meiltä salattuja, että tietäisimme, mitä elämä on ja mikä on sen tarkoitus ja mitä kaikkia maailmoita ja olemuspuolia se käsittää. On hyvin tärkeää, että tulemme tietoisiksi siitä, että voimme elää kuoleman jälkeen ja että henkimaailma on olemassa. Ja se tietoisuus ei saa riippua ulkonaisesta, vaan meidän omasta tiedostamme. Siis tuo kysymys on koko ajan ollut ihmiskunnan edessä: millä tavalla ihminen voi päästä tietoiseksi henkimaailmasta? Vanhoissa roduissa ihminen oli tietoinen jollakin tavalla, mutta ei se ollut todellista tietoa, se oli enemmän kuin satunnaista päähänpistoa, aivan kuin nykyoloissa mediumi voi saada inspiraation, kun joku

henkiolento kuiskaa hänelle, mutta se ei ole mitään tietoa, hän on kuin lapsi tai leikkikalua, jota toinen ohjaa, jotavastoin kun meillä on tietoa, se on itsetajuista, persoonallista.

Tuo vaikea kysymys, joka aina on ollut ihmiskunnan edessä: kuinka ihminen voi tulla tietoiseksi kaikista maailmoista? Jotta hän voisi tulla tietoiseksi, täytyy hänellä olla minuus, joka kasvaa. Nyt tämä minuuden kasvaminen on mahdotonta, ellei tuolla minuudella ole semmoinen ruumis, joka panee sen ajattelemaan, ottaa siitä kiinni ja sanoo: „katso“. Jos meillä olisi vain semmoinen ruumis, joka yhtämittaa muuttaisi muotoa kaikkien tunteiden ja tunnelmien mukaan, niinkuin plastillinen esine, silloin emme koskaan voisi päästä itsetietoisiksi mistään. Itsetietoisuus syntyy siitä, että voimme asettua itsemme ulkopuolelle. Sentähden meillä on täytynyt olla fyysillinen ruumis, joka on tullut jäykemmäksi ja jäykemmäksi. Atlantiksella se oli vielä koko lailla pehmeä, mutta se on vähitellen muodostunut jäykemmäksi. Ja sen on tämä fyysillinen ruumis, joka tekee meille itsetajunnan mahdolliseksi, tämä se luo meille minuuden tunteen. Mutta tämä fyysillinen ruumis ei lennä henkimaailmaan. Kuta enemmän se jäykistyy, sitä enemmän se rajoittuu tähän fyysillisen maailmaan, joka on yhtä jäykkä, hidas. Kaikki muodot ovat tässä jäykkiä kovia, koko luonto on kuin jähmettynyttä musiikkia. Mutta se tekee, että tulemme itsetajuisiksi, vaikka samalla se sulkee meiltä koko käsityksen niistä maailmoista, joissa elämä on toisenlaista. Ja nyt on kysymys, kuinka voisimme päästä tietoisiksi niistä. Ja koska tämä fyysillinen ruumis ei voi lentää henkimaailmaan, niin luonto asettaa meille tällaisen kysymyksen: voitko erottaa fyysillisestä ruumiista semmoista, joka on henkistä jotain, joka on toista, kuin tämä kiinteä, ja sen avulla lentää henkimaailmaan? Ja meillä on semmoinen ruumis, ja se on eetteriruumis, joka on fyysillisen ruumiin näkymätön puoli. Sitä me voisimme niin käyttää ja mennä henkimaailmaan, sillä jos me menemme ilman sitä, niin mitä se merkitsee? Jos me menemme samalla tavalla, kuin

unitilassa henkimaailmaan, silloin menemme ilman eetteriruumista. Kun nukumme, jää fyysillinen ja eetteriruumis sänkyyn ja astraaliruumiissa menemme henkimaailmaan. Siitä on seurauksena, että meillä ei ole itsetietoisuus mukana henkimaailmassa. Jotta meillä voisi olla itsetietoisuus mukana, täytyy olla fyysillinen ruumis mukana, ja koska tämä fyysillinen ruumis ei voi mennä ilman muuta henkimaailmaan, täytyy se jakaa kahtia. Me sanomme: ihmisen täytyy oppia kuolemaan, koska kuolema jakaa kahtia. Ja tämä on ollut käytännöllinen problemi kaikessa esoteerisessa itsekasvatuksessa: miten me säilytämme itsetietoisuuden henkimaailmassa. Se säilyy ainoastaan eetteriruumiin avulla, joten se siis on saatava ulos fyysillisestä.

Kun menemme vanhaan aikaan ja katsomme, millä tavalla suuret opettajat koettivat ohjata ihmisiä Lemurialla ja Atlantiksella, niin huomaamme, kuinka opettajan vaikutus opetuslapsen on ollut voimakkaampi, yksinkertaisempi ja selvempi, kuin kauemmas menemme taaksepäin. Lemurian loppupuolella ja Atlantiksen alkupuolella, jolloin meidän tajuntamme oli unitajuntaa, saimme oppia, jos olimme esoteerisessa koulussa, enemmän ja enemmän ajattelemaan. Meidän täytyi kehittää juuri järkeä. Ja silloin, kun tuli semmoinen hetki, että opettaja saattoi vihkiä meidät, hän käski: „nyt sinun pitää kuolla, lähteä eetteriruumiissa ulos.“ Me emme itse osanneet irroittaa eetteriruumista fyysillisestä, mutta totellen opettajan käskyä, eetteriruumis meni ulos. Ja niin paljon itsetajuntaa, kuin olimme saaneet kehittää päivätajunnassamme, itsessämme, niin paljon itsetajuntaa meni siis ulos, sillä se seurasi eetteriruumista. Aina kun eetteriruumis menee ulos, on tajunta joko siinä tai mahdollisesti fyysillisessä ruumiissa, jolloin eetteriruumis on jakautunut. Otamme esimerkin. Jos te saatte eetterinukutuksen, te hengitätte eetteriä ja kloroformia, silloin tämä vieras aine, tullessaan ruumiiseen, ajaa eetteriruumiin ulos ja fyysillinen ruumis tulee tunnottomaksi. Samalla tavalla, jos ihminen menee

tajuttomaksi, menee osa eetteriä ulos. Kun te tällä tavalla olette nukutettu, voi tapahtua, että olette oma itsenne ulkopuolella fyysillistä ruumista. Teidän tajuntanne siirtyy eetteriruumiseen, te voitte katsella fyysillistä ruumistanne, lääkäriä, sairaanhoitajattaria ja te olette iloisia ja katsotte mielihyvin koko leikkausta, sillä ette tiedä mitään tuskasta. Ja sitten te voitte ajatella: „En välitä tuota katsoa, lähdän ulos kävelemään.“ Sitten, kun nukutusaineen vaikutus on mennyt, te tunnette vetovoimaa fyysilliseen ruumiiseen ja te kadotatte tajunnan. Eetteriruumis se juuri säilyttää tuon päivätajuisen tietoisuuden.

Tämä oli siis probleemina alusta lähtien, kun Atlantiksella nukuimme, silloin jäi eetteriruumis fyysillisen yhteyteen, kun me siirryimme omassa aurassamme taivastilaan. Sentähden oli välttämätöntä, jos tahdoimme kehittyä okkultisesti, että saimme eetteriruumiin irti fyysillisestä. Se oli helppoa, vaikka emme itse osanneet sitä tehdä, opettaja vihkimyksessä käski sen tekemään. Ja vihkimys oli sitä, että saimme tehdä kaikenlaisia havaintoja toisessa maailmassa opettajan johdolla. Tavallinen aika, jonka vihittävä kulki toisessa maailmassa oli kolme ja puoli vuorokautta, sen jälkeen opettaja taas herätti hänet.

Nyt on meidän huomattava, että tämä eetteriruumiin irrottaminen tulee vaikeammaksi ja vaikeammaksi, kun enemmän me laskeudumme aineeseen; kun enemmän etenimme arjalaiseen rotuun, sitä enemmän eetteriruumiimme kiintyi fyysilliseen, että oli erittäin vaikeaa irroittaa sitä. Indialaisella ajalla vielä, vanhassa indialaisessa kulttuurissa ja niissä kokemuksissa, oli vihkiäjällä hyvin suuri valta; silloin ei kylläkään enää riittäneet pelkät sanat, vaan vihkiäjän täytyi koskettaa vihittävää sauvalla, fyysillisesti täytyi käydä semmoinen voima vihkijästä, joka irroitti vihittävän eetteriruumiin. Me emme osanneet enää totella ainoastaan sanaa, niinkuin atlantilaisella ja lemuralaisella ajalla, vaan opettajan täytyi koskettaa sauvallaan. Mutta kun sitten etenimme ja katsoimme iranilaisia, semiläisiä, egyptiläisiä ja kelttiläisiä aikoja, niin huomaamme, kuinka tämän

eetteriruumiin irroittaminen tulee yhä monimutkaisemmaksi. Siinä täytyi hierofantin vaivuttaa meidät magneettisen, mesmeriseen uneen. Ja semmoiseen ei kelvannut kuka tahansa, hänellä täytyi olla tietoa ja valtaa. Mutta me huomaamme myös, että oli toisenlaisiakin tapoja, kelttiläisenä aikana esimerkiksi vanhoilla suomalaisilla ja myös ruideilla ja monilla muilla kansoilla oli semmoinen tapa, että kun opetuslapsen eetteri oli irroitettava, ei siinä yksin hierofantin sana ja kosketus enää riittänyt, vaan siinä täytyi olla maallinen ketju, toisia kehittyneitä olentoja ympärillä pitäen toisiaan käsistä ja laulaen, jolloin keskellä oleva joutui transsiin. Semmoisia tapauksia oli paljon salaperäisissä metsissä Euroopassa tuhansia vuosia sitten ja niillä oli hyvin suuri kantavuus.

Tuolla nimellä „egyptiläinen vihkimys“ olen tarkoittanut kaikkia niitä muotoja, mitä on käytetty viidennen juurirodun aikana, mutta jos ajattelemme varsinaisia egyptiläisiä muotoja, mitä oli pyramideissa, niin siinä kandidaatti vietiin erityiseen holviin, jossa hänet asetettiin arkkuun, papit seisoivat ympärillä laulaen, jolloin hierofantti sai hänet vaipuman transsiin. Sitten hän heräsi toisessa maailmassa, jossa hierofantti kuljetti häntä ympäri ja antoi hänen katsella ja kokea kolme ja puoli vuorikautta kaikenlaisia asioita. Sen ajan kuluttua oli tapana kantaa arkku pyramidin yläpäähän, jossa oli parvekkeen tapainen paikka. Auringon noustessa auringon säteet panivat siellä jonkun laitteen soimaan sekä herättivät vihityn unesta. Ja koska vihityllä oli eetteriruumis mukanaan toisessa maailmassa ja hän itsetajuisesti koki, mitä koki, niin hän säilytti muiston siitä. Sentähden kaikki kirjailijat ja runoilijat, jotka olivat mysterioissa vihittävinä tunnustivat, että kun on tullut vihityksi, silloin on saanut tietää elämän ja kuoleman salaisuudet ja maailma on muuttunut ihmisen silmissä, hänellä on tietoa, hän on kuin turvattu.

Tämähän oli suurenmoinen, ihmeellinen tapahtuma totuuden etsijän elämässä. Sen edellä oli tietysti käynyt pitkällinen valmistus ja puhdistus. Kaikissa mysteeriota puhutaan

valmistuksesta, ennen kuin ihminen saattoi tulla vihityksi. Ja kun hän tuli vihityksi silloin hän saavutti tietoa. Ennen hänen oli täytynyt uskoa, mutta vihkimyksessä hän saavutti tietoa.

Jos olemme käsittäneet näitä luentoja, niin meille on tullut koko lailla selvä käsitys siitä, kuinka tärkeää ja sisältörikasta vihkimyksen savuttaminen aina on ollut. Ja semmoinen ihminen, joka sai vihkimyksen, joka oli käynyt läpi pitkän puhdistuksen ja valmistuksen, hän oli erinomainen ihminen, erikoisen hyveellinen olento. Ja ehkä muistatte – siitä on ollut ennenkin puhetta – yhden lauseen evankeliumissa, jossa Jeesus Kristus sanoo Natanaelista: „kas tuossa on oikea israeliitta“. Natanael oli ihmeissään, kun Jeesus hänet tunsi. Jeesus sanoi: „minä näin sinut viikunapuun alla“. Tämä on okkultinen viisaus. Sanskritinkielessä viikunapuu on bodhipuu, joka merkitsee viisaudenpuu. Buddha saavutti valaistuksen bohdi puun alla. Se, että Natanael oli ollut viikunapuun alla, merkitsee Jeesuksen sanoissa: „minä näin sinut silloin, kun sinut vihittiin, kun sait valaistuksen“. Ja Natanaelille selvisi: „Jeesus oli ihmeellinen olento, kun hän tietää minun salaisimman kokemukseni“. Jos joku saa vihkimyksen, ei hän siitä puhu ja kersku. Tämä oli kuin ilmestys Natanaelille, kun Jeesus saattoi sanoa hänelle näin, ja Natanael ymmärsi, mikä Jeesus oli. Ja se vihkimys, mikä silloin oli kysymyksessä, oli hyvin korkea saavutus, sillä se oli tehnyt Natanaelista oikean israeliitan. Ja se merkitsee, että hän oli saavuttanut itsetajunnassaan semmoisen kehitystilän, että hän oli yhteydessä kansansa kanssa, yhteydessä kansansa kansallishaltian kanssa. Hän tunsi Juudan kansan kansallisjumalan. Hän oli niin pitkälle kehittynyt ihminen, että hänessä saattoi elää Juudan kansan sisäinen henki, sielullinen pyrkimys. Samalla tavalla voimme tänä päivänä puhua ja tarkoittaa sitä asiaa ja sanoa: kas tuossa on oikea suomalainen, englantilainen jne. Siinä on ihminen, joka ruumistuttaa suomalaista henkeä, joka osaa uppoutua kansansa henkeen. Tästä on profaanisissa piireissä lausetapa, joka on epämääräinen, mutta okkultisesti, vihkimystekniikan kannalta katsoen on olemassa

oikeita suomalaisia, ranskalaisia, englantilaisia jne., jotka tietävät, mitä piilee oman kansan hengessä. Semmoisia usein ovat suurimmat runoilijat, jotka tavallisesti ovat vihittyjä. Jos meidän keskeemme syntyy suuri runoilija, joka on Suomen kansan hengen elähdyttämä, hän osaa suuremmoisella tavalla kuvata sen henkeä, pyrkimyksiä, että hän nostattaa meissä isänmaan rakkautta. Hän on semmoinen olento, että hän on käynyt vihkimyksen läpi juuri siinä kansassa. Jos ajattelemme Eino Leinoa, niin hän tunsi syvästi Suomen kansan hengen, se henki oli hänessä. Hän oli saavuttanut tämmöisen vihkimyksen, jossakin edellisessä ruumistuksessa Suomen kansan yhteydessä, ei välttämättä täällä Suomessa, mutta kuitenkin Suomen heimon yhteydessä. Hän syntyi tänne tietoisena siitä, että hän ymmärsi tätä kansaa. Nuoruudestaan saakka hän tunsi: „minä rakastan tätä kansaa ja ymmärrän sitä“. Sitä Jeesuskin tarkoitti, kun hän sanoi Natanaelista: „oikea israeliitta“. Ja tätä kaikkea voidaan nimittää vanhaksi liitoksi, sillä vanhan liiton puitteiden sisällä ihminen saavutti tämmöisiä asioita, ja tämä kansallinen vihkimys oli hyvin korkea saavutus sillä tiellä.

Nyt silloin nousee kysymys meidän mieleemme: mitä nyt siis on muuttunut, koska puhumme uudesta liitosta ja tiestä? Mitä on Kristuksen työ saanut aikaan?

Vaikka en nyt ehdi syventyä tähän, niin huomautan, että kun puhun Kristuksen työstä, en tarkoita ainoastaan Jeesus Natsarealaisen kolmivuotista työtä Palestiinassa, vaan kosmillisen Kristuksen työsä, joka on samalla mystillisen Kristuksen työ tämän maapallomme yhteydessä. Voimme sanoa, että se työ alkoi siitä saakka, kun ihmiset itse alkoivat ensin pyrkiä. Meidän ihmiskunnastamme siis syntyi yksilöitä, jotka pyrkivät eteenpäin vihkimyksen tiellä. Mutta se oli kuitenkin niin etäistä silloin vielä, Kristus oli tavallaan silloin vielä niin kaukana, että emme voi puhua varsinaisesta Kristuksen työstä silloin vielä, vaan voimme sanoa, että Kristuksen työ alkoi näkyä varsinaisesti tässä viidennessä juuriroduissa, jolloin Logoksen poikatajunta lähestyi

enemmän ja enemmän tätä maapalloa siitä syystä, että oli joitakuita ihmisyksilöitä, jotka nousivat niin korkealle. Häntä vastaan näkymättömässä maailmassa. Niistä oli Buddha yksi suuri ja tärkeä. Sentähden aina, kun olen puhunut Kristuksen työstä, olen maininnut Buddhan sillä Kristuksen työ alkoi silminnähtävästi Buddhasta. Buddha otti Jumalan Pojan niin tajuntaansa, että mitä hän puhui, se oli ehdotonta totuutta, se oli Jumalan sana. Mutta Jeesuksen Kristuksen ruumiiseen kosmillinen Kristus laskeutui kokonaan. Tietysti Buddhan ruumis oli täydellisesti puhdas, se on selvää, ei hän muuten olisi voinut päässään ottaa Kristusta vastaan; ellei hän olisi ollut voimakas ja puhdas, olisi Jumalan Pojan tajunta räjähdyttänyt hänen ruumiinsa. Mutta Jeesus Kristus vasta saattoi ottaa koko ruumiiseensa Jumalan Pojan, Kristuksen, että hän kokonaan täyttyi Kristuksella. Ja siitähän tavallisesti sanotaan, että se tapahtui Jordanin kasteessa. Sitä selitetään sillä tavalla, että Jeesuksessa oli kyllä mukana Kristus edellisestä ruumistuksesta, että hän oli oikeastaan syntymästään saakka Jumalan Poika, mutta hänen täydellinen tietoisuutensa heräsi Jordanin kasteessa.

Tässä voimme muuten mainita, että juuri tuo Johannes Kastajan työ, oli sangen merkillistä valmistustyötä vihkimykseen. Hän käytti semmoista tapaa, jota voidaan käyttää vielä tänään ja jota käytettiin Indiassa, ja jossa hän samalla koetteli ihmisiä, jotka tulivat hänen luokseen ja tahtoivat tietää, mitä elämä on. Johannes oli tilaisuudessa näyttämään heille, mitä elämä on, siinä on hänen ihmeellisyytensä okkultisena opettajan. Ja Johanneksen kaste ei ollut semmoista, kuin tänään, että pannaan vähän vettä päähän, vaan se oli todellinen. Kastettava sai astua Jordanin virtaan ja Johannes otti häntä niskasta kiinni ja painoi kokonaan veden alle ja piti häntä jonkun aikaa siellä. Se juuri oli kokeilu. Joku pyrki heti ylös, ei voinut olla siellä ollenkaan. Johannes antoi hänen nousta, mutta se ihminen ei ollut mitään kokenut. Ja voi olla, että sellaisesta ihmisestä tuli Johanneksen vainooja. Mutta semmoiselle ihmiselle, joka saattoi olla veden alla sen aikaa, kun

Johannes häntä piti, tapahtui se, mikä kuolemassa tapahtuu, että eetteriaivot irtautuvat vähän fyysillisestä ruumiista, ja silloin eetterimuisti heti toimii ja koko elämä kulkee kuin filminä silmien ohii ja ihminen arvostelee omaa elämäänsä. Siinä kokemuksessa ihminen myös samalla tietää, kuinka pitää olla, mikä on elämän tarkoitus; samoin, kuin kuolemassa hän huomaa: „olen tavoitellut turhia, koko elämäni on mennyt hukkaan“ – tai: „siinä olen tehnyt oikein“. Ihminen näkee silloin puolueettomasti miten olisi pitänyt olla ja miten hän on menetellyt. Silloin hän oman itsensä tuomarina arvostelee omaa elämäänsä.

Johannes kasteessa asetti ihmiset koetukselle, ja monet näkivät oman elämänsä ja arvostelivat sitä. Ja silloin olivat he uudestisyntyneitä, tiesivät, mitä meidän oli elämässä tehtävä. Se oli jonkinlainen vihkimyskokemus, vähän samanlainen, kuin vanhojen aikojen vihkimyskokemus, vaikka se ei ollut niin laaja. Johannes ei voinut pitää kauan veden alla, ihminen olisi voinut kuolla. Siinä tilanteessa ei kyllä aika merkitse samaa, kuin täällä, ihminen voi siinä silmänräpäyksessä nähdä tuhansia vuosia.

Se oli siis Johanneksen kaste. Ja Johannes itse todisti: „minä kastan vedellä, mutta joka tulee minun perästäni, Hän kastaa hengellä ja tulella. Se on kuin tuli, salama, kun me kuolomme näissä nykyoloissa, se on kuin salama, joka leikkaa meidät kahtia. Ja vihkimysopetus, niin Jeesuksen Kristuksen kuin muidenkin, on aina kuoleman yhteydessä, sillä ilman kuolemaa ei ole ylösnousemusta.